

[Lannung.]

hvad de fleste jo regner med på linje med dommerudvalgets beretninger og den højeste anklagemyndigheds udtalelse. Thi i tilfælde af en frifindelse fik folkettinget jo ikke lejlighed til — også med henblik på fremtiden og med henblik på forebyggelse — at tilkendegive sin mening, at få udtalt sin beklagelse i denne sag, således som det nu foreslås. Tværtimod, thi folkettinget har da på forhånd gjort det vanskeligt for sig selv at tilkendegive sin mening, idet folkettinget i så tilfælde jo vil have givet sagen fra sig, hvis jeg må sige det på den måde, og vanskeligt vil have mulighed for bagefter at foretage sig videre i sagen. F. eks. vil det høje ting jo ikke godt kunne fremsætte den politiske udtalelse, som udvalgsflertallet nu stiller forslag om. Det ville med andre ord blive en efter omstændighederne for folkettinget utilfredsstillende udgang på sagen, der kom til at foreligge.

Jeg fremhævede allerede ved første behandling, at der i denne sag, som den foreligger, burde have været søgt en bedre udvej end at forsøge rigsretstiltale, og at den ikke tiltaler mig, den udvej, som venstre og de konservative er inde på, først og fremmest fordi der ikke er tilstrækkeligt grundlag derfor. Når nogen hos venstre og de konservative så siger: ja vel, det synes vi egentlig heller ikke der er, men lad os få det fastslået af rigsretten, så er det vel nok nærmere beset et betænkeligt standpunkt, som de burde forlade i dag, endnu medens tid er. Man må jo heller ikke glemme det særlige hensyn, der melder sig, når der er spørgsmål om rigsretstiltale, især — og det vil jeg gerne understrege — i betragtning af sagens tragiske baggrund.

Hertil kommer, hvad nogle synes at overse, at det jo er en meget alvorlig ting at gå til noget så exceptionelt som at sætte rigsretten med hele dens mægtige apparat med 30 dommere o. s. v. i gang.

Lad mig derfor sige følgende til slut. Venstre og de konservative har nu, hvad der er vel forståeligt, i dag været meget matte. De erkender formentlig i realiteten, at den udgang af sagen, som udvalgsflertallet foreslår, alt taget i betragtning er den eneste rigtige, den eneste rimelige og værdige udgang af denne sag, og jeg skal derfor anbefale, at man stemmer for flertallets forslag.

Niels Andersen: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen beskæftigede sig en del med de betragtninger, jeg havde fremført vedrørende baggrunden for det dagsordensfor-slag, der nu foreligger.

Det er naturligvis rigtigt, at i 1957 vidste man ikke, at der forelå to erklæringer, men man vidste dog i henhold til de fremkomne bladartikler, at der var divergerende opfat-telser mellem kaptajnerne om forsvarligheden af at opretholde Grønlandssejlad's med passagerer om vinteren. Det vidste man, og på denne baggrund havde det vel også været rimeligt, at det krav, man nu stiller, nemlig kravet om en rigsretstiltale, var blevet fremsat i 1957 i forbindelse med besvarelsen af det spørgsmål, som Augo Lynge dengang havde stillet.

Jeg mener ikke, man kan sige, at selve den katastrofe, der fandt sted den 30. januar 1959 ved „Hans Hedtoft“s forlis, er begrundelsen for, at denne sag er rejst, men jeg er af den opfattelse, at netop dette forlis skabte den psykologiske baggrund for, at man fra venstres og de konservatives side har været i stand til at rejse denne sag, sådan som tilfældet har været, og jeg vil stadig fastholde, at det rette tidspunkt havde været i forbindelse med debatten 13. marts 1957.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen har et par gange henvist til, at daværende minister Kjærboel netop ønskede at behandle denne sag, sådan som tilfældet blev, fordi han ønskede at få det nye statsskib bygget. Sandheden er jo, at bevillingen til det nye statsskib var vedtaget på det pågældende tidspunkt, og at bygningen var påbegyndt, således at der intet var, der kunne have hindret, at bygningen af dette skib blev til-endebragt.

Jeg synes, det er rigtigt at få disse problemer klaret, fordi der faktisk i Danmark i dag er folk, der mener, at hvis ikke daværende minister Kjærboel havde taget på sagen, sådan som han gjorde den 13. marts 1957, ville man kunne have undgået katastrofen med „Hans Hedtoft“s forlis. Sandheden er, at det kunne man ikke have hindret, det var der intet menneske der kunne have hindret; men det er denne psykologiske baggrund, man fra venstres og de konservatives side søger at støtte sig på.